

РЕШЕНИЕ

№ 128

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 11.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2205** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 27, ал. 7 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) и Наредба № 11 от 06.04.2009г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г. (Наредба № 11/2009г.).

Образувано е по жалба на Д. М. Г. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 01-6500/9253#21 от 14.11.2019 г. на заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ), с който по отношение на жалбоподателя е установено публично държавно вземане в размер на 17 556,53 лева на основание чл.18, ал. 3, т. 1 и ал. 4, буква „б“ от Наредба № 11/2009 г. Вземането представлява изплатена субсидия по мярка 214 „Агроекологични плащания“ (АЕП) от ПРСР 2007-2013 г., направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност (ВПС-1/2) за кампании 2013, 2014 и 2015, във връзка с подадени Общи заявления за подпомагане за 2013 с УИН 22/170613/53378, за 2014 с УИН 22/180614/57366 и за 2015 с УИН 22/120615/60107.

В жалбата се твърди, че АУПДВ е незаконосъобразен, постановен при неточна фактология, немотивиран, формален и неясен до степен на неговата нищожност. Изтъква се, че актът не отговаря на изискванията за форма и задължителни елементи за съдържание. Издаден е от лице без необходимата компетентност. Акцентира се, че в основата на АУПДВ стои прекратяването на агроекологичния ангажимент на

жалбоподателя, предприето поради прекратяване на договора за наем на пасища-мери с [община]. В тази насока оспорващият се позовава на иницирираното срещу общината исково производство, приключило с влязло в сила решение на Районен съд – Плевен, с което е признато за установено в отношенията между страните, че към 27.06.2019 г. между Д. Г. и [община] са съществували наемни правоотношения въз основа на договор за наем на общински пасища-мери. Защитата се концентрира да изведе причините за прекратяване на наемния договор с общината, като посочва, че това не се дължи на неплащането на наемната цена, както е приел ответника, а на неизпълнение на разпоредбата на § 15, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ /ДВ, бр. 61/11.08.2015 г./. Претендира се отмяна на АУПДВ и присъждане на разноски.

Ответникът – зам. изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“, чрез юрисконсулт Б. М., оспорва жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав, като съобрази аргументите изложени от страните, събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Д. М. Г. е регистриран земеделски производител с Уникален регистрационен номер /УРН/ 597641 в Интегрираната система за администриране и контрол/ИСАК/. Същият е бил одобрен за финансово подпомагане по мярка 214 „Агроекологични плащания“ от ПРСР 2007-2013г. с направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност“, като поради липса на изискуемото съобразно чл. 67, ал. 1 от Наредба № 11/2009 г. заявление за кампания 2016г. агроекологичният му ангажимент е прекратен с Уведомително писмо изх. № 01-6500/9253 от 19.01.2018 г. на зам. изпълнителния директор на ДФЗ - на основание чл. 63, т. 1, във вр. с чл. 77, т. 4, б. “в“ от Регламент /ЕС/ № 1306 на Европейския парламент и на Съвета от 17.12.2012г. относно финансирането, управлението и мониторинга на общата селскостопанска политика и чл. 18, ал. 3, т. 1 от Наредба № 11/2009г.

Междувременно е констатирано, че на Д. Г. са били изплатени следните суми по посочената мярка 214: през 2013г./ първата година от поетия агроекологичен ангажимент/ по заявление с УИН № 22/170613/53378: АП 13 в размер на 14899,19лв.; през втората година от ангажимента по заявление с УИН №22/180614/57366 за кампания 2014г., АП 13 е изплатена сумата 14341,11 лв.; през третата година от изпълнение на поетия от Г. агроекологичен ангажимент по заявление с УИН: 22/120615/60107 за кампания 2015 – 14651,11 лв. Общият размер на изплатеното финансово подпомагане по направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност“ през годините, предхождащи годината на прекратяване на ангажимента, е в размер на 43 891,32лв.

На 06.07.2018 г., с писмо с изх. №01-6500/9253 /л. 52/, на основание чл. 26, ал. 1 АПК Д. Г. е уведомен за откриване на производство по издаване на АУПДВ. В писмото са изложени приетите за установени от издателя на акта факти и обстоятелства, даващи основание за издаване на акт за установяване на публично държавно вземане, предоставена е възможност за възражения и ангажиране на доказателства, разяснена е възможността за доброволно плащане на посочената сума. Уведомлението е получено лично от жалбоподателя на 08.08.2018 г.

На 21.09.2018 г. е издадена Заповед № 03-РД/3778 /л. 38/, с която на основание чл. 20а, ал. 1, ал. 2 и ал. 4 ЗПЗП, чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК и във връзка с постъпила в АССТ

жалба срещу посоченото по-горе уведомително писмо за прекратяване на агроекологичен ангажимент, е спряно производството по издаване на АУПДВ, открито с писмо с изх. №01-6500/9253 от 06.07.2018 г.

По оспорването на уведомителното писмо е образувано адм. дело № 7188/2018 г. по описа на АССГ. С определение № 1630 от 25.02.2019 г. жалбата срещу него е оставена без разглеждане, а производството по делото е прекратено на основание чл. 159, т. 5 АПК - поради неспазване на срока по чл. 149, ал. 3 АПК. Определението е влязло в сила на 12.03.2019 г.

За приключилото съдебн производство е уведомен директорът на Дирекция „Директни плащания“ в ДФЗ с Докладна записка вх. № 01-6500/9253 от 05.11.2019 г. /л. 37/.

На 14.11.2019 г. е издаден процесният АУПДВ за сумата от 17 556,53 лв., представляваща 40% от изплатените на жалбоподателя през 2013, 2014 и 2015 г. суми, предхождащи годината на прекратяване на агроекологичния му ангажимент съгласно правилото на чл. 18, ал. 4, б. „б“ от Наредба № 11/2009г.

АУПДВ е връчен на жалбоподателя на 08.02.2021 г., видно от приложеното на л. 76 от делото известие за доставяне. Жалбата до съда е депозирана на 19.02.2021 г.

При така установената по делото фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт, който неблагоприятно засяга правната сфера на жалбоподателя. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна. Съображенията за това са следните :

Проверяваният АУПДВ е валидно издаден при условията на делегация. Съобразно нормата на чл.20а ЗПЗП изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор на Разплащателната агенция и организира и ръководи дейността на Разплащателната агенция. Разпоредбата на чл.166, ал.1 ДОПК предвижда, че публичните държавни вземания се установяват от органа, определен в съответния закон. В относимата редакция на чл.20а, ал.5 ЗПЗП (бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019 г.) е регламентирано, че изпълнителният директор на ДФ"Земеделие" издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на ДОПК. Нормата на ал. 6 изрично урежда възможността правомощия на изпълнителния директор на ДФЗ да бъдат делегирани на заместник-изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда. По делото е приложена Заповед № 03-РД/715 от 27.06.2017г., издадена от изпълнителния директор на ДФЗ /л. 31-32 от делото/, с която по т. 3 правомощията за издаване и подписване на актовете за установяване на публични държавни вземания по всички схеми и мерки по директните плащания са делегирани на П. С.-заместник-изпълнителен директор на Държавен фонд "Земеделие" с ресор на отговорност „Директни плащания на площ“ и „Информационни технологии“ съгласно решение по т. 6 от Протокол № 114 от 15.06.2017 г. на Управителния съвет на ДФЗ. В конкретния случай, както писмото за откриване на административно производство, така и АУПДВ са подписани от П. С.-заместник изпълнителен директор на ДФЗ, която с оглед цитираната нормативна уредба и Заповед № 03-РД/715 се явява надлежно оправомощена с такива права.

Опровергани от съдържанието на акта са доводите, че оспорваният акт е нищожен и незаконосъобразен, тъй като не отговаря на изискванията за форма и задължителните

реквизити. Актът е издаден при спазване на изискванията за валидност - в писмена форма, отговаряща на условията по чл. 59, ал. 2 АПК. Административният орган ясно е изложил установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират на валидността и обосноваването на упражненото властническо правомощие. Спазена е процедурата по уведомяване съгласно чл. 26, ал. 1 АПК. С оглед инициираната по жалба на Г. съдебна проверка на акта за прекратяване на агроекологичния ангажимент и обстоятелството, че АУПДВ е фактически обоснован именно с него, производството по издаване на АУПДВ е било спряно на основание чл. 54, ал. 1, т. 4 АПК. Действително по делото няма данни след влизане в сила на прекратителното определение на АССГ по адм. дело № 7188/2018 г. да е издаден нарочен акт за възобновяване на производството, но такъв в случая не е бил и необходим, т.к. по аргумент от чл. 55, ал. 2 АПК и при изпълнена процедура по чл. 26, ал. 1 АПК възобновяването може да се извърши и със самия акт. В тази хипотеза постановеният акт инкорпорира актът по възобновяването и по произнасянето по същество. Липсата на изричен акт за възобновяване не е дало отражение върху крайния резултат, а и това не е ограничило правото на защита на жалбоподателя, тъй като със съобщаването за откритото производство по издаване на АУПДВ жалбоподателят обективно е могъл да се запознае с всички доказателства в административната преписка и организира в пълен обем своята защита. Следователно в случая не е допуснато нарушение на административнопроизводствените правила или съществено такова, което да бъде квалифицирано като порок по смисъла на чл.146, т. 3 АПК и да е основание за отмяна на АУПДВ.

Оспореният административен акт е издаден и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби. Съобразно нормата на чл.162, ал. 2, т. 8 ДОПК публични са вземанията за недължимо платените и надплатените суми, както и за неправомерно получените или неправомерно усвоените средства по проекти, финансирани от предприсъединителните финансови инструменти, оперативните програми, Структурните фондове и Кохезионния фонд на Европейския съюз, Европейските земеделски фондове и Европейския фонд за рибарството, Инструмента Шенген и Преходния финансов инструмент, включително от свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. Разпоредбата на чл. 27, ал. 5 ЗПЗП определя вземанията, които възникват въз основа на административен акт като публични държавни вземания, които се събират по реда на ДОПК. В случая вземането, предмет на установяване с оспорения АУПДВ се сочи като недължимо платено, възникнало въз основа на административен акт - влязло в сила Уведомително писмо за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 214 и с оглед произхода на средствата за подпомагане по тази мярка - от Европейските земеделски фондове, то това вземане има характер на публично държавно вземане по смисъла на чл.162, ал. 2, т. 8 ДОПК и чл. 27, ал. 5 ЗПЗП.

Съгласно чл. 18, ал. 3, т. 1 от Наредба № 11 от 06.04.2009г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 "Агроекологични плащания" от ПРСР 2007-2013г. Държавен

фонд "Земеделие" прекратява агроекологичния ангажимент и подпомаганите лица възстановяват получената финансова помощ по съответното направление съобразно разпоредбите на ал. 4, когато преустановят прилагането на агроекологичните дейности по съответното направление преди изтичане на срока по чл. 7, ал. 1. Нормата указва, че агроекологичните дейности или направления се изпълняват за период от пет последователни години. Срокът по чл. 7, ал. 1 започва да тече от началото на годината на подаване на "Заявление за подпомагане", което през първата година на кандидатстване е и "Заявление за плащане". През всяка следваща година до изтичане на срока по ал. 1 кандидатите за подпомагане подават "Заявление за плащане" (чл. 7, ал. 2 от Наредбата). Неизпълнението на това задължение е санкционирано от разпоредбата на чл. 67, ал. 1, съгласно която земеделски стопани, които не подадат "Заявление за плащане" по време на агроекологичния си ангажимент, възстановяват получената финансова помощ съгласно чл. 18, ал. 4 и се изключват от подпомагане по мярка "Агроекологични плащания". Съобразно буква "б" от чл. 18, ал. 4 от Наредбата подпомаганите лица възстановяват получената до момента финансова помощ заедно със законните лихви в зависимост от годината на първоначално одобрение по мярката до годината, в която е прекратен агроекологичният ангажимент, както следва: до края на четвъртата година - 40 %.

В случая АУПДВ е фактически обоснован с влязлото в сила Уведомително писмо изх. № 01-6500/9253 и правно основан на разпоредбата чл.18, ал. 4, б. "б" от Наредба №11 от 06.04.2009г. Неговата законосъобразност е обусловена от кумулативното наличие на фактическите предпоставки за възникване на задължение за "възстановяване" на паричната сума, получена от съответния земеделски стопанин, а именно: лицето да е получило финансова помощ по мярка 214 "Агроекологичния плащания"; и второ - поетият агроекологичен ангажимент да е прекратен или земеделският стопанин да е изключен от подпомагане. Анализът на събраните доказателства налага като единствено възможен и обоснован извод този, че тези кумулативно изискуеми предпоставки са налице в конкретния случай, доколкото не се оспорва, че Д. Г. е получил финансова помощ по мярка 214 за първите три години– 2013, 2014 и 2015г. от поетия, но впоследствие прекратен с влязъл в сила административен акт агроекологичен ангажимент. В тази насока следва да се отбележи, че влязлото в сила Уведомително писмо изх. № 01-6500/9253 от 19.01.2018 г. означава изчерпване на правомощието на органа, а и на съда в настоящото производство, да въздейства върху разрешения по вече приключилото производство въпрос и да преценява наново правомерността на прекратения с УП агроекологичен ангажимент. Ето защо и напразно се явява усилието на жалбоподателя да обоснове тезата си с аргументи за незаконосъобразност на това уведомително писмо. Доводите във връзка с приключилото исково производство пред районния съд и изменението на ЗСПЗЗ е следвало да бъдат релевирани в производството по оспорване на акта за прекратяване на агроекологичния ангажимент. Пропускът на жалбоподателя своевременно да го оспори по съответния ред не може да бъде saniран в рамките на настоящето съдебно производство. Дали или на какво правно основание и по какви причини е било прекратено наемното правоотношение между Д. Г. и [община], респ. дали изменението на § 15, ал. 1 от ПЗР на ЗИЗЗСПЗЗ (ДВ, бр. 61/11.08.2015 г.) представлява форсмажорно обстоятелство, са все въпроси, които е следвало да бъдат обсъждани в производството по оспорване на агроекологичния ангажимент на жалбоподателя. Поради това настоящият съд не следва да излага конкретни

съображения по основателността на тези доводи, а доколкото не се оспорва размерът на получената финансова помощ до годината, в която е прекратен агроекологичния ангажимент на жалбоподателя, то размерът на вземането е правилно определен, при съобразяване с приложимите законови разпоредби за изчисляване на сумите, подлежащи на връщане.

В обобщение настоящият съдебен състав намира, че проверяваният АУПДВ е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване процесуалните разпоредби, в съответствие с материалноправните разпоредби по издаването му, поради което е законосъобразен, а подадената срещу него жалбата е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М. Г. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/9253#21 от 14.11.2019 година на заметник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: